EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

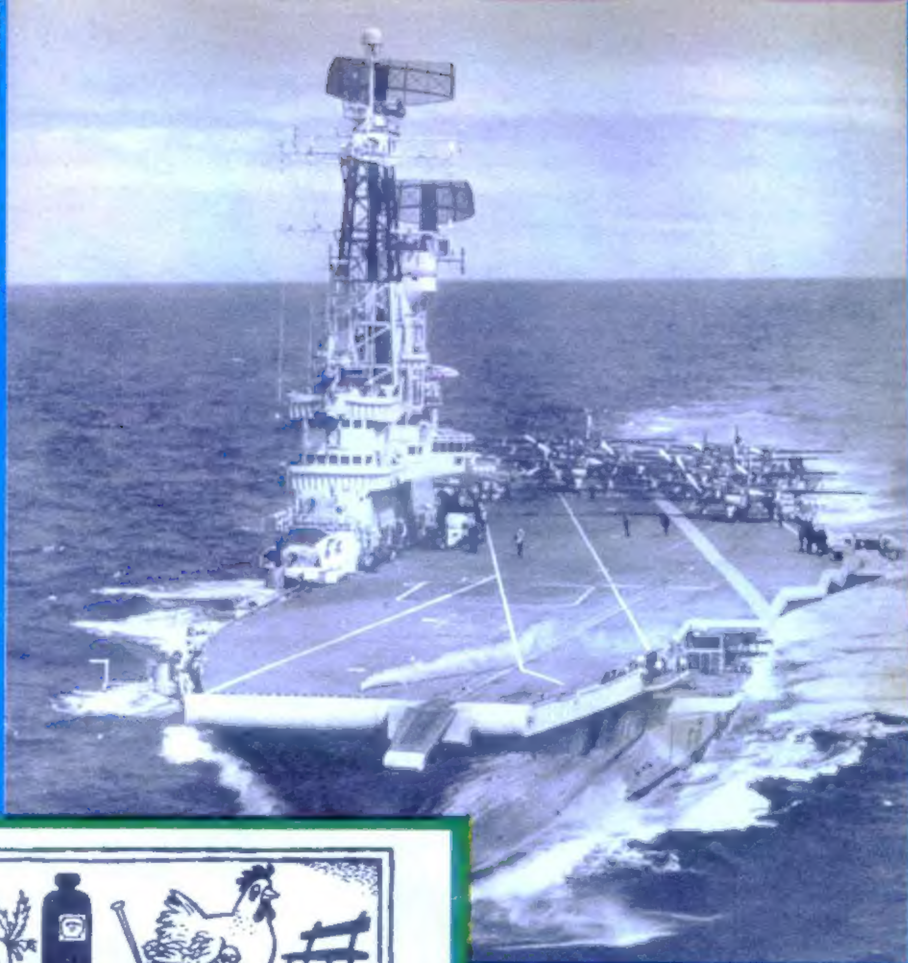
PEP

Nr. 6 8 februari 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

WAARSCHIJNLIJK zitten jullie je allemaal zo langzamerhand af te vragen wanneer nu eindelijk 'ns de namen worden bekendgemaakt van de winnaars van onze UNESCO-prijsvraag en van de kerstprijsvraag. Nu zijn er voor allebei de prijsvragen zo geweldig veel inzendingen binnengekomen, dat wij dagen achter elkaar moeite hadden ons door de steeds hoger wordende stapels kaarten en platen heen te werken. Maar nu begint het einde in zicht te komen. Volgende week vinden jullie in PEP de namen van de hoofdprijswinnaars van de UNESCO-prijsvraag, de week daarna staan de namen van alle kerstprijsvraagwinnaars in het blad. Nog even geduld dus!

Het is alweer twee weken geleden dat wij in PEP een PEP-plaat gehad hebben (de rodeo, weet je wel?) en dus hebben wij er voor dit nummer weer een laten maken, een bijzondere. De trots van onze marine, Hr. Ms. Karel Doorman, kun je zien op pagina 16 en 17, waar de tekenaar getracht heeft alles wat zich op en rond een vliegdekschip kan afspelen, af te beelden. Op de twee pagina's daarvoor kun je het een en ander over dit machtige schip te weten komen.

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

WAAR IS DIE WINKEL?

Heb je ooit zo'n vreemde winkel gezien? Op de planken van de kast staan allemaal voorwerpen die niets met elkaar te maken hebben. Of toch? Je kunt de namen van de voorwerpen op de onderste plank „aftrekken" van de namen van de dingen op de bovenste plank. Je ziet bijvoorbeeld een kloek. Daarvan kun je de klok, die er onder staat, aftrekken: KLOEK — KLOK = E. Als je dat ook doet met de andere dingen, krijg je zes letters die samen de naam van een stad in Nederland vormen. Dàt nu is de stad waarin deze vreemde winkel te vinden is. Schrijf de gevonden naam op een briefkaart en stuur deze vóór 13 febr. naar: Redactie PEP, Postbus 1444, Amsterdam. Vergeet je naam en adres niet en schrijf vooral ook op de ADRESZIJDE: „PEP-PRIJSVRAAG Nr. 6". Veel succes!

De oplossing van prijsvraag nr. 4: maandag.

PRIJZEN:

1e prijs: een horloge; 2e prijs: een fototoestel; 3e prijs: een tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een boek.

Ton en Tineke

door Franquin

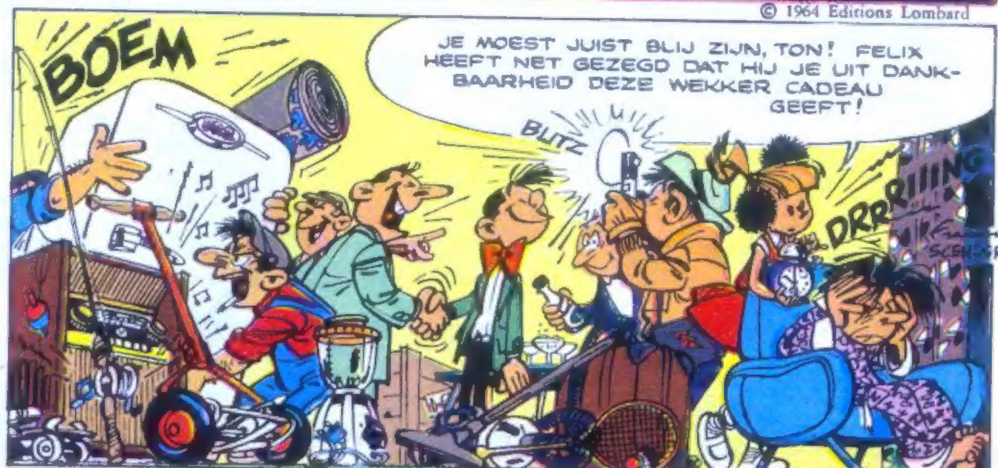

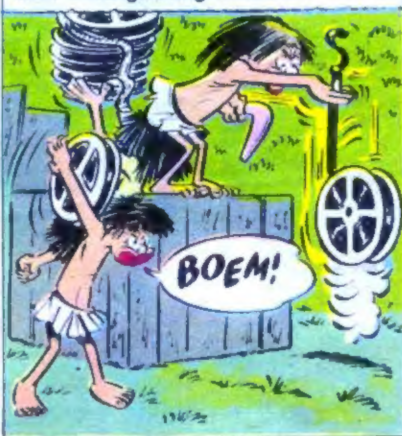
Pep in het land van BOEM-BOEM

Na een vergeefse aanval komen de Boem-Boem-pygmeeën terug en omsingelen de filmploeg van Baseck. Onze grote filmbaas wordt door een paar pygmeeën letterlijk bij de neus genomen ....

Hm, Pep verdedigt zich als een leeuw, maar hij heeft nu eenmaal geen tien handen! Wij moeten zorgen dat we die pygmeeën afleiden, Kamba. Kom mee!

Wij hebben nog altijd de beschikking over geheime wapens en dit is het moment om ze te gebruiken!

Hier zit onze vriend de gorilla... maar waarom zouden we hem er laten? Eerst de sleutels even pakken...

Wij kunnen er niets mee doen, maar ik zal ze in zijn kooi gooien.

En laten we nu hopen dat hij als een echte aap na gaat doen, wat hij iemand anders er al 'ns eerder mee heeft zien uitvoeren!

Het heeft wel even geduurd, maar ik krijg de indruk dat die soepbal het opeens heeft begrepen!

Wij zullen hem wijzen waar hij naar toe moet.

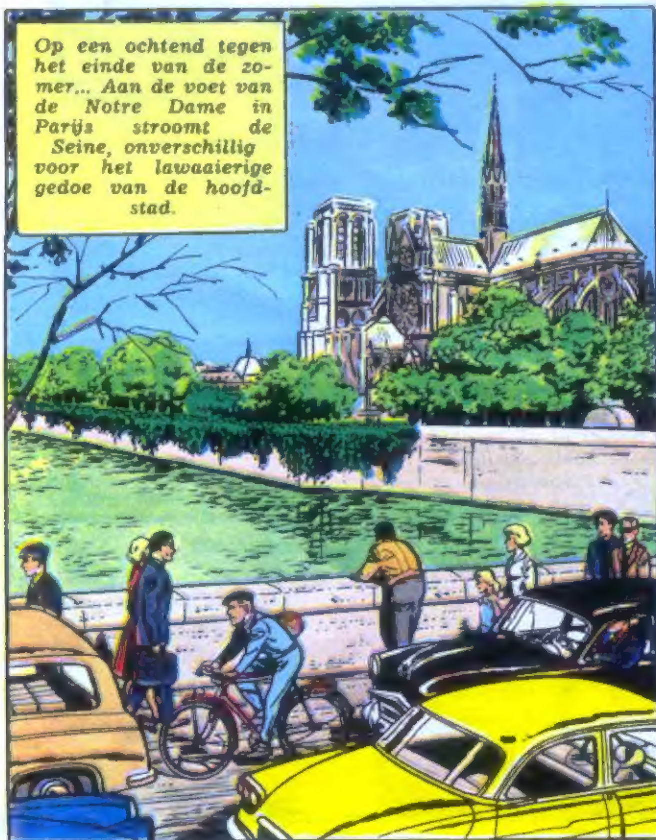
Hé, kereltjes, mag ik jullie voorstellen aan onze GROTE vriend? Jullie zullen zéker de nodige bewondering opbrengen voor zijn kracht!

Wat is dàt nou?! Waar gaat-ie naar toe met die sleutelbos?

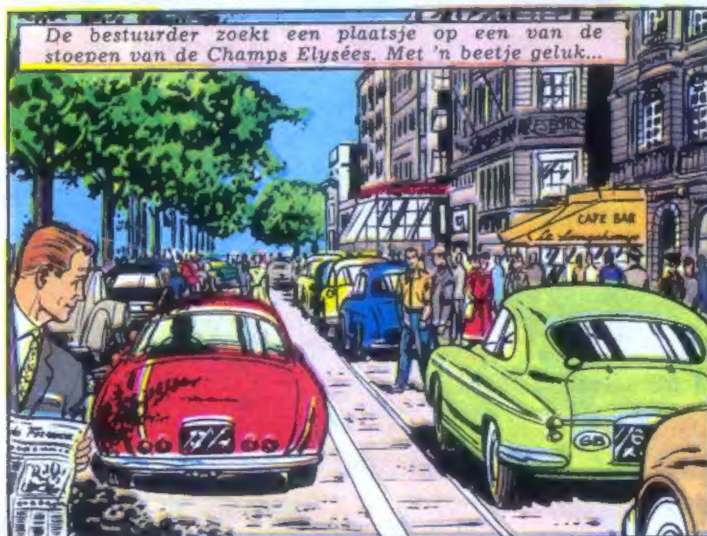
WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT CIRCUIT

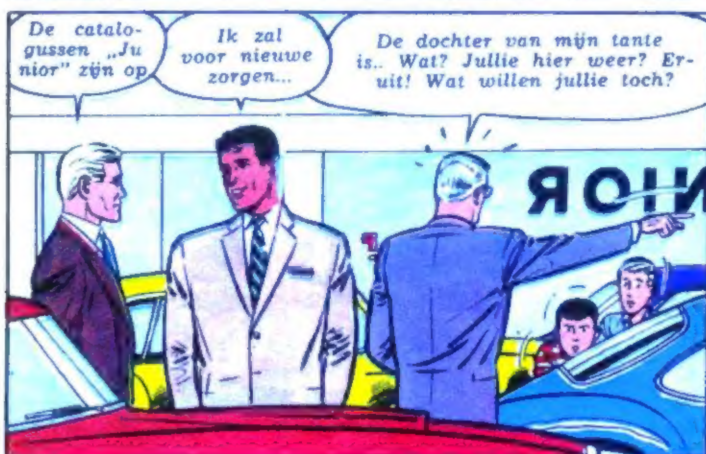
VAN DE ANGST

Dit avontuur van Michel Vaillant begint rustig, maar vóór we een paar weken verder zijn is het geladen met de spanning en opwinding die er nu eenmaal altijd rond coureurs, racewagens en circuits schijnt te moeten hangen . . . .

De Vaillante-fabrieken staan vlakbij Monthlery. We hebben geen eigen proefbaan, maar gebruiken dikwijls het circuit van Monthlery.

Bouwt u veel wagens?

Ja, tamelijk veel. We voeren uit naar Amerika, Afrika en natuurlijk ook naar alle Europese landen. Kijk, dit is het gebouw van de directie!

Vaillante

Zij beginnen in een loods, waar zware persen ijzeren platen de gewenste vorm geven.

En dat is de „Vaillante Horizon", die net uit de spuiterij komt. Jullie zullen wel gezien hebben dat veel wagens geen voorruitstijlen meer hebben. Dode hoeken worden uitgeschakeld.

De montageband. Aan het einde hiervan wordt de carrosserie op het chassis en de motor gemonteerd.

Ai, dat zijn de „Juniors"!

Maar hoe kan het dat jullie je nooit vergissen? De afwerking en sommige onderdelen zijn voor elke wagen toch verschillend!

Ja, inderdaad. Kom maar mee!

Dit is de centrale organisatie. Hier wordt de keuze van de verschillende onderdelen geregeld door een systeem van geperforeerde kaarten en elektronische commando's.

?

Na de montageband wordt de motor aangezet en de wagen de fabriek uitgereden.

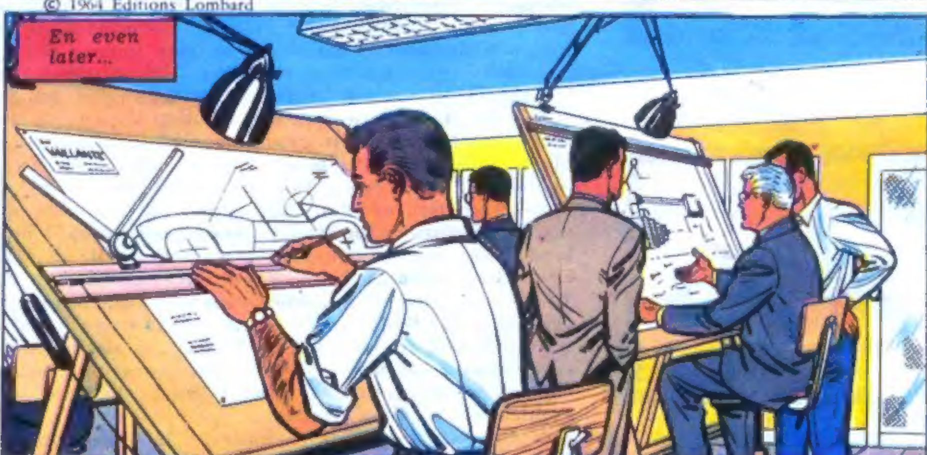

WORDT VERVOLGD

HET is nog niet eens zo lang geleden dat de dokter voor kwam rijden in een door een paard getrokken koetsje en dat bruidsparen naar het stadhuis gingen in met mooie paarden bespannen trouwkoetsjes. De auto heeft daar een eind aan gemaakt, een nogal abrupt eind.
Wat is eigenlijk een auto, wat betekent het woord „automobiel"? Nou, auto betekent „zelf" en mobiel is „beweegbaar". Bij elkaar levert dat dus een zichzelf bewegend voertuig op. In de tijd van Prins Maurits werd algemeen gedacht dat het toppunt van snelheid bereikt was toen Simon Stevin met zijn zeilwagen een snelheid haalde van 34 km per uur. Daar zijn we nu wel weer overheen. Wij wachten maar rustig af tot er wéér iemand komt die net een beetje (of een boel) harder gaat dan de vorige wereldrecordhouder.
Dat de auto tegenwoordig een betrekkelijk goedkoop en

POSTZEGELS EN... OUDE AUTO'S!

alledaags gebruiksmiddel is geworden, hebben wij te danken aan de zoon van een naar Amerika geëmigreerde Ier en zijn Noors-Nederlandse vrouw. Toen deze jongen opgroeide, begon zich langzamerhand een ideaal bij hem te vormen: ooit 'ns auto's te maken in zulke hoeveelheden en tegen zo'n lage prijs, dat iedereen ze zou kunnen kopen. Na veel tegenslagen lukte het de emigrantenzoon zijn ideaal te verwezenlijken. Zijn naam was Henri Ford en zijn eerste auto bouwde hij in 1892. Op geen enkele postzegel hebben wij dit model kunnen vinden, wèl een Ford type S uit 1908, die op de zegel van 20 centimes van Monaco voorkomt. In 1961 heeft Duitsland twee zegels uitgegeven waarop Gottlieb Daimler en Carl Benz staan, die bekend zijn geworden door hun Mercedes-auto's. Het geboortejaar van de auto-industrie in Engeland is 1896, in Amerika 1892, waar behalve Henri Ford ook een zekere Charles E. Duryea zijn eerste door een verbrandingsmotor voortbewogen voertuig bouwde. Een Duryea zie je op de zegel van 1 lire in de serie „oude automobielen" van San Marino.
Ook Frankrijk had zijn pioniers: Dion-Bouton (op de 45 centimes van de auto-serie van Monaco), Panhard (op de 10 centimes), Bugatti, Serpollet en later de Citroën, Renault en Peugeot.
In Nederland werd in het begin van deze eeuw de „Spyker Car" vervaardigd door de Industrieele Maatschappij „Trompenburg" in Amsterdam. Zo'n Spyker kon je al krijgen voor vijfduizend gulden, maar er waren er ook van tienduizend gulden. En dat is nogal wat als je nagaat dat het loon van een arbeider in die tijd tien tot twaalf gulden per week bedroeg! In 1907 heeft een Fransman, Goddard heette de man, met een Spyker meegedaan aan de monsterrit Peking-Parijs.
In de loop der jaren is de auto wel veranderd. Vergelijk maar 'ns een Spyker uit 1911 (4 cilinders, 15 pk, 3 versnellingen en ingericht voor twee personen) met een Volkswagen of een DAF van nu. De Chrevolet van 1914 kon een snelheid halen van 65 km per uur, de allernieuwste modellen draaien hun gaspedaal niet om voor zo'n 200 km!

ZORRO

HET SPOOK VAN DE MISSIEPOST

ALLES SCHIJNT RUSTIG IN DE KLEINE PUEBLO DE LOS ANGELES, MAAR BINNEN DE OMMUURDE CUARTEL IS DE WET VERTOORND EN BELOOFT WRAAK AAN DE ONGRIJPBARE ZORRO, DIE DE VALS BESCHULDIGDE GEVANGENE DON NACHO TORRES HEEFT DURVEN BEVRIJDEN! MAAR PLOTSELING...

BUENOS DIAS, CAPITAN! KOMEN UW MANNEN DE KERK WITTEN? HET IS HOOGNODIG!
U WEET HEEL GOED WAARVOOR WIJ KOMEN, PADRE!

WE KOMEN DON NACHO TORRES IN NAAM VAN DE KROON ARRESTEREN!
ARRESTEREN?... DAN MOET IK ZIJN SCHUILPLAATS VERDEDIGEN IN NAAM VAN HET KRUIS!

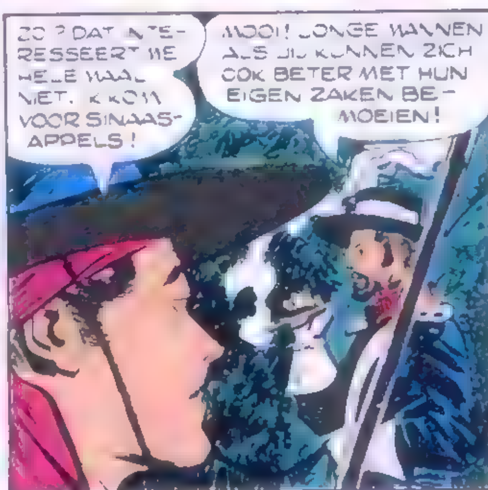

U GEEFT DUS TOE DAT HIJ HIER IS! DIE HEILIGDOMWET IS BELACHELIJK!
NIET VOOR SEÑOR TORRES! ZOLANG HIJ ZICH IN DE KERK SCHUILHOUDT, MAG U HEM NIET LASTIG VALLEN!

BAH! WIE KOMT ERACHTER ALS IK HEM MET GEWELD MEENEEM? WE ZITTEN VER GENOEG VAN MADRID EN ROME AF!
MAAR UW GEWETEN ZAL U ALTIJD BLIJVEN PLAGEN! DAT WEET U KAPITEIN!

MISSCHIEN WEL, MISSCHIEN NIET! IK ZAL NU GAAN. U KUNT HEM TOCH NIET EEUWIG BIJ U HOUDEN!
NEE, MAAR WEL VEERTIG DAGEN, KAPITEIN! IK HOOP DAT HET LANG GENOEG IS OM ZIJN ONSCHULD TE BEWIJZEN!

EVEN LATER KOMEN DIEGO EN BERNARDO OP DE MISSIEPOST AAN...
WAT IS ER AAN DE HAND, KAPITEIN? IS HET LEGER OP OEFENING?
WAT DOE **JIJ** HIER, DIEGO?

IK HOOR DAT PADRE FELIPE SINAASAPPELS TE KOOP HEEFT, IK KOM EEN PARTIJTJE HALEN!
MISSCHIEN INTERESSEERT HET JE DAT SEÑOR TORRES ZICH IN DE KERK SCHUILHOUDT!

ZO? DAT INTERESSEERT ME HELEMAAL NIET. IK KOM VOOR SINAASAPPELS!
MOOI! JONGE MANNEN ALS JIJ KUNNEN ZICH OOK BETER MET HUN EIGEN ZAKEN BEMOEIEN!

EN EVEN DAARNA...
DIEGO! FIJN JE TE ZIEN! ZIJN DE LANSIERS ER NOG?
MET WAPENS EN AL! MAAR IK KOM U VERTELLEN DAT IK UW FAMILIE VERZEKERD HEB DAT U VEILIG BENT, TORRES!

DANK JE, VRIEND. MAAR HET SCHIJNT EEN HOPELOZE ZAAK! IK ZEI ALLEEN MAAR OPENLIJK DAT ZE ZICH LIETEN OMKOPEN EN NU WORD IK VAN **VERRAAD** BESCHULDIGD!
MAAR IEDEREEN WEET DAT U VALS BESCHULDIGD BENT, DON NACHO! WAS ER MAAR EEN MANIER OM U TE HELPEN! TOT NU TOE HEEFT ALLEEN DIE AANSTELLERIGE ZORRO...

ZONDER ZORRO ZOU IK NU WAARSCHIJNLIJK NIET MEER LEVEN! NEEM MIJN RAAD AAN, DIEGO, EN HOUD JE BIJ JE BOEKEN EN JE GITAAR! ANDERS VERGAAT HET JOU NOG NET ALS MIJ!

WAT IS DAT?
IEAAAHHH!

LAAT DIE SINAASAPPELS VALLEN EN KOM MEE!
VOORUIT! NAAR DE WEG! VLUG!
STOP! HIER HEEFT U HET RECHT NIET TOE!

STIL, PADRE! IK NEEM IEDERE INDIAAN MEE DIE IK ZIE!
MAAR ZIJ WETEN VAN NIETS! ZIJ WONEN EN WERKEN HIER! DIT MAG U NIET DOEN, ZEG IK U!

O, NEE? IN HET BESLUIT VAN DE KONING STAAT DAT EEN COMMANDANT ELKE ARBEIDSKRACHT MAG WERVEN DIE HIJ NODIG ACHT!

ASTUBLIEFT KAPITEIN, KOEL UW WOEDE NIET OP DIE ARME, EENVOUDIGE MENSEN! HET ENIGE DAT ZIJ KUNNEN IS SINAASAPPELS PLUKKEN EN...
BAH! DIE SINAASAPPELS ZIJN NOG ZUUR OOK!

ZET ZE DAAR OP EEN RIJ EN GEEF ZE GEREEDSCHAP!

HET DETACHEMENT KAN AAN 'T WERK, KAPITEIN!
MOOI! LAAT ZE EEN NIEUWE WEG AANLEGGEN, GARCIA!

EEN WEG, KAPITEIN? WAAR?
LAAT ZE DAAR BEGINNEN ... DAN DAARLANGS...EN ZO NAAR DE ANDERE KANT!

HIERLANGS...EN DAN DAARHEEN? MAAR DE OUDE WEG KOMT PRECIES OP HET ZELFDE PUNT UIT, MI CAPITAN! DAAR!
DAT WEET IK! MAAR WE LEGGEN ER NOG EEN AAN!

MAAR MET AL DIE ROTSBLOKKEN KAN DAT ONMOGELIJK!
DAAROM MOETEN DE INDIANEN ZE OOK VERWIJDEREN, STOMMELING! EN ZET ZE NU AAN HET WERK!

PADRE FELIPE! AL DIE MOEILIJKHEDEN BEN IK NIET WAARD! IK MOET ME OVERGEVEN!

NEE, DON NACHO! U BLIJFT HIER, BINNEN! WACHT TENMINSTE TOT VANAVOND. MISSCHIEN KRIJGEN DE PADRE EN IK EEN IDEE!
DIEGO HEEFT GELIJK! WE VINDEN ER WEL IETS OP!
WORDT VERVOLGD

Tot 1959 was er een squadron Sea-Hawks aan boord van de Doorman. Hier zie je zo'n marine-straaljager terwijl hij door de katapult wordt weggeslingerd.

OPGEJAAGD door de kracht van meer dan drieduizend paarden klauwden de machtige propellors in de heldere vrieslucht. Een ijzige luchtstroom gierde over de twee in het blauw geklede figuren, die onder de vleugels plat op het vliegdek lagen. Hun taak was het, als de motoren warmgedraaid waren, de blokken voor de wielen van het toestel weg te trekken. Even later was het zo ver. Mannen in zwart-witte pakken hielpen de Tracker op de stoomkatapult. Een zware stalen lus werd onder aan het toestel bevestigd; het dubbele neuswiel ging omhoog. In de cockpit waren duidelijk de twee vliegers te zien in hun groene pakken met daar overheen de oranje zwemvesten en hun witte vlieghelmen op. Het geluid van de motoren was oorverdovend geworden. Toen gaf de verkeersleider het teken. De stoomkatapult raasde naar voren en een paar seconden daarna hing de Tracker al boven het water. Onverstoord ploegde het vliegkampschip Hr. Ms. Karel Doorman voort, tegen de felle wind in.

Boven: Hr. Ms. Vliegdekschip Karel Doorman in de tijd toen er nog Avengers aan boord waren. Later zijn deze vervangen door de Grumman S2A Trackers.

DE TROTS VAN D

Op 20 maart 1946 werd het allereerste vliegkampschip van onze Koninklijke Marine in dienst gesteld. Het kreeg niet de naam van een zeeheld uit de Gouden Eeuw, wat met een aantal andere grote schepen van de marine wèl het geval was, maar werd genoemd naar schout bij nacht Karel W. F. M. Doorman, de commandant van de geallieerde vlooteenheid, die begin 1942 een laatste poging ondernam om de Japanse vloot uit de wateren rond het toen nog Nederlands Indië te verdrijven. In de beroemde en ook beruchte Slag in de Javazee is de schout bij nacht gesneuveld. Het schip, dat naar hem werd vernoemd, was overgenomen van de Britse marine. Twee jaar heeft dit vliegkampschip het trotse middelpunt gevormd van de Nederlandse vloot, toen werd het weer overgedragen aan de Engelsen. De tegenwoordige Karel Doorman heeft óók eerst onder de Britse vlag gevaren, als de H.M.S. Venerable, en werd op 28 mei 1948 in dienst gesteld bij onze marine, die er intussen wel het een en ander aan veranderd heeft. Zo werd het gewone vliegdek vervangen door een hoekdek, waardoor toestellen, die over de remkabels op het landingsdek heenschieten, kunnen dóórstarten. Vroeger werden ze in zo'n geval opgevangen door stalen vangnetten, wat maar al te vaak betekende dat ze er min of meer verkreukeld uit te voor schijn kwamen. Als het toestel behalv de remkabels ook nog 'ns het vangne miste, kwam het met z'n echt niet g ringe snelheid tussen zijn geparkeerd broertjes op het voordek terecht, waa door de schade nog 'ns verdubbel soms verdrie- of verviervoudigd wer Dit is allemaal ondervangen doorda de landingsbaan nu schuin op het de van de Doorman ligt. De taak van d deklandingsofficier werd aanzienlij vereenvoudigd door het aanbrenge van landingsspiegels op het achterde aan beide zijden van de baan. Deze off cier, de „batsman", goochelde als ee bijzonder knap tafeltennisspeler b het landen van de vliegtuigen met zi twee „ping-pong bats", waarmee hij d vlieger aanwijzingen gaf hoe hij bi nen moest komen. Aan boord van ee vliegkampschip was zijn baantje vro ger bepaald niet benijdenswaardig. E een niet helemaal goed uitgevoer landing kon hij soms het vege lijf a leen maar redden door een snelle du in het veiligheidsnet! Dan werd d radarapparatuur verbeterd en uitg breid. Het eiland op het vliegdek, d commandotoren, is zo ongeveer volg bouwd met radarantennes!

Tot voor enkele jaren waren a boord van de Doorman Sea-Hawks

Deze weinig sierlijke kolos was de eerste Doorman, die twee jaar bij onze marine gevaren heeft en toen weer werd overgedragen aan de Britse marine.

Boven: Een Tracker van de Doorman landt op het vliegdek. De vliegbrug staat via de radio in verbinding met de deklandingsofficier op de voorgrond.

MARINE

Avengers gestationeerd. De Avengers zijn vervangen door Grumman S-2A Trackers, onderzeebootbestrijdingsvliegtuigen. De vleugels van de Tracker zijn opklapbaar, de dekhaak is in te trekken. Onder de romp is in een gestroomlijnd omhulsel een radarapparaat ondergebracht, terwijl er onder de rechter vleugel een zoeklicht van 70 miljoen kaars zit, een lampje dat ze gebruiken bij het 's nachts opsporen van onderzeeërs. Het squadron Sea-Hawks opereert tegenwoordig vanaf het vliegkamp Valkenburg. Toen zij nog aan boord van de Doorman waren, zorgden zij voor bescherming tegen aanvallen vanuit de lucht. Natuurlijk is een bescherming van jagers altijd nodig, maar omdat de Doorman gelijk met andere vliegkampschepen zal worden ingezet, werd besloten het schip uit te rusten voor alleen maar onderzeebootbestrijding, terwijl voor de bescherming jagers van andere vliegkampschepen zouden moeten zorgen, hoewel het mogelijk is de Sea-Hawks weer op de Doorman onder te brengen. Behalve de Trackers zijn er nog Sikorsky SH-34J (S-58) helikopters aan boord, ook al uitgerust voor de strijd tegen vijandelijke onderzeeboten, waarvoor een omvangrijke opsporingsapparatuur in de cabine is opgesteld.

Vergeleken bij de Amerikaanse vliegkampschepen, zoals de Enterprise, is de Doorman geen groot schip. Toch bedraagt zijn grootste lengte nog altijd iets meer dan 200 meter tegen een breedte van 40 meter. Onder het dek ligt de hangar, een enorme stalen kuil. Twee hydraulische liften, elk groot genoeg om een aardig landhuisje te torsen, brengen de vliegtuigen vanuit de hangar naar het dek en na de vluchten terug in de hangar. Als de vliegtuigen op het dek staan en een aantal van de 1509 koppen tellende bemanning heeft vrij, dan kan de wand van de hangar gebruikt worden om er een film op te projecteren, terwijl het vliegdek een uitstekend „veld" schijnt te zijn voor het spelen van een soort hockey, dat verder op geen enkel stukje Nederlandse grond te zien is. Het gaat er dan vaak nogal hard aan toe!
Het starten en landen op het dek van een vliegkampschip is een spannende bezigheid, óók het kijken er naar. Op de Doorman wordt bij starts meestal wel gebruik gemaakt van de stoomkatapult, omdat daarmee in een zo kort mogelijke tijd een zo groot mogelijk aantal vliegtuigen de lucht ingeslingerd kan worden. Een landing op een vliegkampschip is voor iemand, die er naar staat te kijken als iets uit een nachtmerrie. Als het eerste toestel binnenkomt, voel je een alles overheersende aandrang om je handen voor je ogen te doen, in elkaar te krimpen, liefst nog door het dek heen te zakken, en zo te wachten op de klap, op de explosie, die ongetwijfeld gaat komen. Maar dan gebeurt het ongelooflijke. De landingshaak van het toestel grijpt een remkabel en voor je het weet wordt het vliegtuig al weggetaxied. Maar daar komt nummer twee aan en wéér ben je er vast van overtuigd dat er iets helemaal mis moet gaan. Zo kàn het eenvoudig niet goed gaan. Maar nummer twee komt heelhuids, nummer drie, nummer vier... Ook 's nachts kunnen de Trackers aan boord landen. In het vliegdek van de Doorman zijn kleine lichtjes aangebracht; van het zoeklicht onder de rechtervleugel wordt bij de landing geen gebruik gemaakt, omdat het iedereen aan boord van het vliegkampschip alleen maar zou verblinden. De PEP-plaat van deze week is het vlaggeschip van smaldeel 5: Hr. Ms. Karel Doorman, de trots van de marine!

HR. MS. KAREL DOORMAN

Standaard waterverplaatsing: 15.892 ton. Machinevermogen: 40.000 pk. Snelheid: 25 mijl (± 40 km) per uur. Bemanning: 1509 koppen. Bewapening: 10 mitrailleurs van 40 mm. 2 dieptebomrekken.

GRUMMAN S2A TRACKER

Spanwijdte: 21,24 m; lengte: 12,88 m; hoogte: 4,96 m. Motoren: 2 Wright R-1820-82 stermotoren van 1525 pk. Bewapening: 6 raketten onder de vleugels, torpedo's in het bommenruim. Prestaties: max. snelheid: 415 km per uur; kruissnelheid: 259-386 km per uur; vliegduur 6-7 uur.

SIKORSKY SH-34J (S-58)

Rotordiameter: 17,07 m; lengte: 14,25 m; hoogte: 4,86 m. Motor: Een Wright R-1820-84 motor van 1525 pk. Prestaties: max. snelheid: 198 km per uur; kruissnelheid: 157-162 km per uur; vliegbereik: 293-305 km; vliegduur: 3½ uur.

Onder: En dit is dan de tegenwoordige Doorman, het vlaggeschip van Smaldeel V. Vier helikopters hangen boven het meer dan 200 meter lange schip, dat statig zijn weg zoekt over de zee.

Onder: Gelijk op met de Doorman stoomt de jager Limburg. Op de voorgrond zie je een Tracker met opgeklapte vleugels. Let eens op het zoeklicht en de rakettenhouders onder de vleugel.

HR. MS.

Karel Doorm

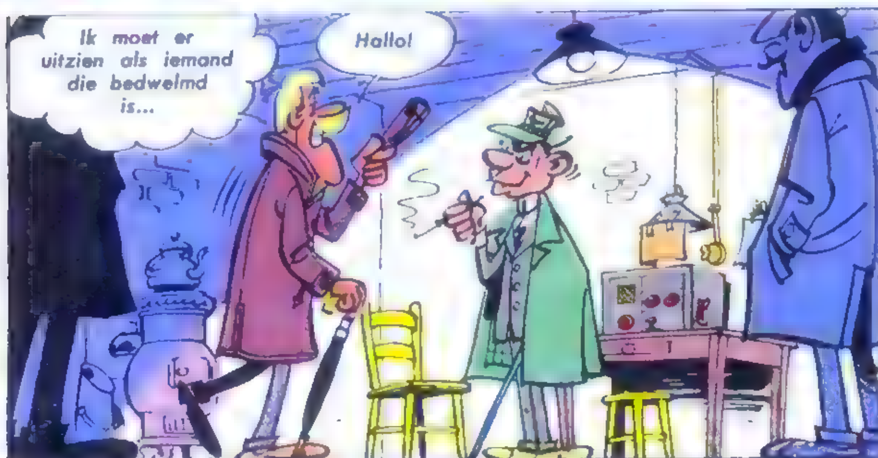

1) luchtwaarschuwingsradar; 2) zeedoelradar; 3) antenne, peilt seinende vliegtuigen; 4) luchtdoelradar; 5) volgjager; 6) radio-antennes; 7) schoorsteen; 8) radarmast; 9) luchtdoelradar; 10) deklandingsradar (korte afstanden); 11) radio-antenne; 12) vliegbrug; 13 en 14) luchtdoelgeschut; 15 en 16) radiomasten; 17) deklandingsspiegel met lichten; 18) luchtdoelgeschut; 19) bronlichten — weerkaatsen in spiegel; 20) Grumman Tracker S2A; 21) remkabels; 22) batsman, deklandingsofficier; 23) springnet; 24) achterlift; 25) luchtdoelgeschut; 26) radiomast; 27) loopgang; 28) brandweermannen; 29) wrak van een vliegtuig; 30) accuwagentje; 31) kraanwagen; 32) hoekdek; 33) Grumman Tracker S2A; 34) radiomast; 35) asbestmannen; 36) voorlift; 37) Tracker in lift; 38) startdrempels; 39) luchtdoelgeschut; 40) antenne; 41) Tracker op parkeerdek; 42) tractor; 43) katapultinstallatie; 44) tussendek; 45) tussenbordes; 46) opvanginstallatie voor trekkabel van katapult; 47) Tracker; 48) zoeklicht; 49) deklandingsspiegel met lichten; 50) batsman, deklandingsofficier; 51) Sikorski-helikopter SH. 34J (S-58); 52) lier; 53) vlieger in „sling"; 54) dinghy, rubberboot; 55) Hawker Sea-Hawk; 56 en 57) Sidewinders, luchtdoelzoekende projectielen.

Nee, natuurlijk zal er nooit een vliegtuig in de lift omhoog komen als er net een toestel klaarstaat om met de katapult te worden afgeschoten, terwijl er ook niet op hetzelfde moment een Tracker kan binnenkomen. Wij hebben alleen maar op één plaat willen laten zien wat er zoal op en rond een vliegkampschip gebeurt en daarbij zijn situaties ontstaan, waarbij elke vliegveiligheid-officier zich de haren uit zijn hoofd zou trekken van wanhoop . . .

nan
1
2
3
4
5
6
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
44
45
49
50
51
52
53
54

CLIFTON EN D

Ik moet er uitzien als iemand die bedwelmd is...
Hallo!

Mooi zo. Je kunt wel aan hem zien dat hij in de war is, anders had hij nooit z'n pet voor me afgenomen.

Weet je wie ik ben, Clifton?

Nou, eh ik dacht dat u commandant Kartoffeln was.
Ja!

Het doet me veel genoegen dat ik, de grootste spion van de wereld, de beste agent van de Britse geheime dienst mag ontmoeten. Ik vind het werkelijk een bijzonder grote eer!

Het valt tegenwoordig helemaal niet mee als je spion bent; zeker niet als je voor eigen rekening werkt.

Daar bedoel ik natuurlijk mee dat ik werk op kosten van de partij die het meest betaalt. Je moet toch wàt doen, hè?

Hoe ben je erachter gekomen dat wij Horsepower opdracht hadden gegeven de documenten Z-18 voor ons te fotograferen?

Wij hebben die geleerde uitgekozen omdat wij te weten zijn gekomen dat hij een uitstekende amateurfotograaf is!

De documenten werden gefotografeerd en op een avond kreeg een van mijn mannen de gevraagde film...

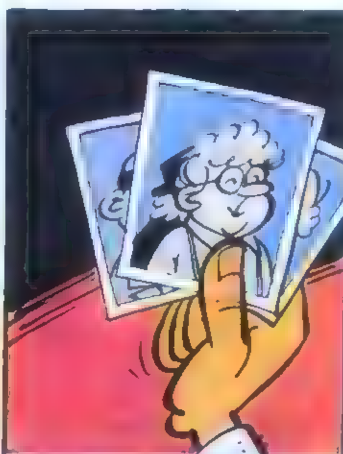

Maar toen we de film gingen ontwikkelen, wachtte ons een bijzonder pijnlijke verrassing!
O, ja?

E SPIONNEN

Kolonel Clifton ontdekt dat de spionnen geprobeerd hebben hem te verdoven. Hij doet alsof hun dat gelukt is en wordt dan naar de chef gebracht: Otto Kartoffeln!

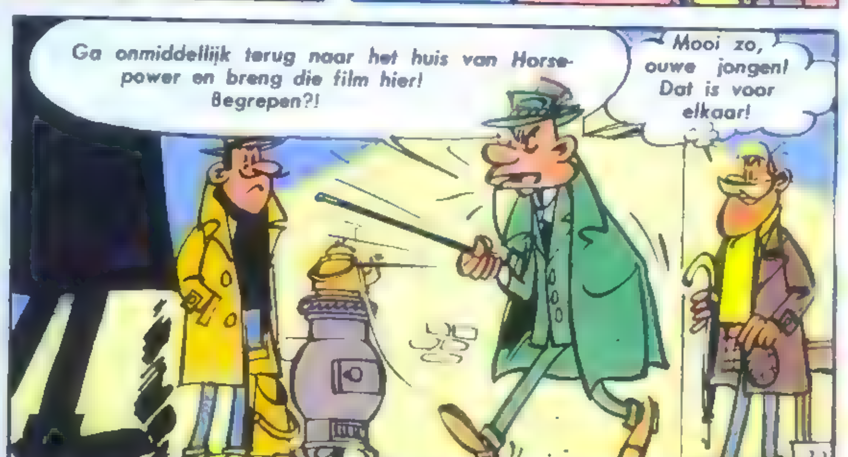

EN KIJK BETER UIT JE OGEN!.

Komt in orde, chef!

Zo, kolonel, en nu gaan wij eens een luchtje scheppen! Daar hebben we allebei wel behoefte aan!

VROM

Mijn 3-k middeltje werkt prima! Als het slachtoffer weer bij bewustzijn komt, herinnert hij zich meestal niets meer... maar ik mag geen enkel risico lopen. Daarom moet Clifton voorgoed verdwijnen!

HATSJOE!

U bent, geloof ik, nogal flink verkouden, is 't niet, kolonel?

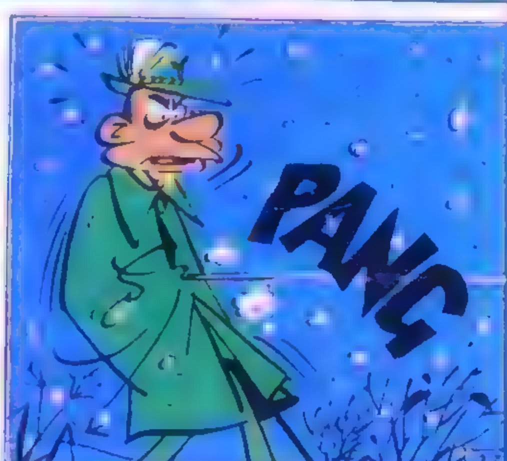
Ik heb me gisteravond een verkoudheid op de hals gehaald toen ik door je mannen werd overvallen.

Nou, ik heb er een geneesmiddeltje voor, dat je er meteen van af helpt!

Een stevige wandeling in deze afgelegen streek zal je goed doen. Ik heb echt met je te doen...

WORDT VERVOLGD

HET GEHE

DOO

De twee jongens joegen hun fietsen over de bochtige Engelse weg. Grote stofwolken dwarrelden achter hen omhoog. Jack was het eerst bij de oude eik en remde slippend.
„Ik heb gewonnen," lachte hij, toen Edgar hem inhaalde.
„Jullie Amerikanen zijn ook allemaal hetzelfde," plaagde de ander hem, „jullie moeten altijd opscheppen!"
„Alleen als er iets is om over op te scheppen," kaatste Jack terug.
„O.K. jij hebt gewonnen," gaf Edgar toe. Hij zette zijn fiets tegen de boom en plofte neer. Zwijgend lagen de twee jongens naast elkaar uit te rusten in de windstille warmte van de zomermiddag. Toen Jack na een tijdje iets wilde vragen, zag hij dat z'n Engelse vriend in slaap was gevallen. Jack sliep niet zo gauw. Voor hem was Engeland nieuw en boeiend en er waren duizenden dingen die zijn aandacht trokken. Hij keek naar de wolken, hoog boven hem, en dacht aan de gebeurtenissen die hem naar Engeland gebracht hadden. Het leek een hele tijd geleden dat hij de schooldeur achter zich had dichtgeslagen in zijn woonplaats in Connecticut. In werkelijkheid was er pas een maand voorbij sinds die avond in juni, toen zijn vader had verteld dat hij voor een speciale opdracht naar Engeland ging en dat hij van plan was Jack en moeder mee te nemen.
Door een advertentie in de krant waren zij terecht gekomen bij mevrouw Grey, een weduwe, die in haar huis in een van de voorsteden van Londen kamers verhuurde. Al bij de eerste kennismaking van Jack met haar zoon Edgar sloten de jongens vriendschap. De Abbotts trokken bij de Greys in en sindsdien gingen Edgar en Jack er vaak samen op uit.
Jack glimlachte bij de gedachte aan alles wat ze nog zouden gaan doen. Toen viel ook hij onder de oude eik in slaap. Jack schrok wakker toen hij heftig door elkaar geschud werd. Hij hees zich op zijn ellebogen. Nog half slapend dacht hij dat hij een nachtmerrie had. Een windvlaag blies hem stof in zijn ogen en hij voelde iets nats op zijn wang uiteenspatten. Boven hem werden dreigende wolken door felle bliksemschichten verlicht.
„Hé, sta op!" hoorde hij Edgar roepen. „Het is gaan onweren, terwijl wij sliepen. Kom mee, anders worden we drijfnat!"
De jongens sprongen op hun fietsen en reden snel de weg af, maar vóór ze een kilometer verder waren, kwam de regen al in stromen neer. Binnen een mum van tijd waren de jongens nat tot op hun huid.
„Verderop staat een oud vervallen

M VAN HET VERBORGEN RAAM

LEE CHANEY

huis," schreeuwde Edgar. „Daar..." Maar zijn woorden gingen in de wind verloren.
„Ik versta je niet!" riep Jack.
Edgar ging voorop rijden en gaf Jack te kennen hem te volgen. Even later baanden ze zich moeizaam een weg door het kreupelhout rond een verlaten huis, dat twee verdiepingen telde en een heel eind van de weg afstond. Edgar duwde met zijn voorwiel de deur open. Jack volgde hem voorzichtig.
De jongens zetten hun fietsen tegen de muur en keken om zich heen. Ze bevonden zich in een grote kamer met een openhaard, een trap die naar boven voerde en een kleine deuropening die toegang gaf tot een andere kamer. Het regenwater sijpelde door het plafond en losse planken kraakten en klepperden in de wind.
Jack huiverde. „Brrr, ik heb 't koud," zei hij. „Hadden we maar wat hout, dan konden we een vuur maken en onze kleren drogen," en hij wees naar de open haard.
„Hoe wil je dat vuur maken?" vroeg Edgar.
„Je mag een goede padvinder nooit onderschatten," lachte Jack en hij haalde een doosje lucifers, verpakt in een waterdicht zakje te voorschijn. Op dat moment rukte een windvlaag aan een van de planken. Edgar trok hem los en wierp hem in de open haard.
„Nou, padvinder, ga maar aan de slag," zei hij.
Jack hield zich met het vuur bezig, terwijl Edgar nog meer planken van de muur trok en ze bij de haard opstapelde. Even later brandde er onder de oude schoorsteen een knetterend vuur, dat de kamer verwarmde en de kleren van de jongens droogde.
„Meesterlijk!" zuchtte Jack en ging voor de haard zitten.
„Wat zou je denken van een broodje?"
„Hebben we er dan nog een paar over?" Hongerig haalde Edgar een veelgebruikt trommeltje van zijn bagagedrager. Het bleek dat Jack gelijk had. Hij zette het trommeltje tussen hen in en de jongens begonnen tevreden te kauwen.
Opeens keek Edgar naar het gapende gat in de muur, waar hij de losse planken had weggehaald.
„Hé, Jack," riep hij uit, „kijk daar eens, waar ik die planken weggehaald heb. Dat is een raam!"
„Een raam? Je bent niet lekker. Jack liep naar de muur toe.
„Waarom zou iemand een raam maken in een blinde muur? Dat heeft toch geen zin."
„Ja, dat weet ik ook niet," zei Edgar en kwam bij hem staan om het nog eens van dichterbij te bekijken.
„In ieder geval is het een raam." Hij tikte erop en het glas maakte een hol geluid. Jack was overtuigd.
„Een raam, dat aan beide kanten dichtgespijkerd is. Grappig."
„Hoe groot zou het zijn?" Edgar stak zijn hoofd tussen de planken.
„Hé, wacht 'ns," zei hij. „Er zit hier iets — tussen het raam en de planken."
„Zeker een muis," grijnsde Jack.
Edgar trok zijn hoofd terug. „Nee," zei hij ernstig. „Help me nog eens een plank los te krijgen."
De jongens rukten aan de plank, die met veel gekraak losliet. Edgar boog de overblijvende planken zo ver mogelijk terug en haalde een stukje papier te voorschijn.
„Een brief... met een adres en een postzegel er op!" riep Jack.
„Ja, het is inderdaad een brief," beaamde Edgar, „aan mevrouw Smith in Newhaven. Er zit geen poststempel op. Ik denk dat hij nooit verstuurd is. Kijk 'ns naar het handschrift — Oud Engels! En die postzegel. Asjemenou! Zie je die postzegel? Het is de eerste postzegel, die ooit gemaakt is! Dat weet ik omdat ik postzegels verzamel. Dit is de Black Penny! Deze brief moet omstreeks 1848 geschreven zijn!"
„Dat is meer dan honderd jaar geleden. Dan is degene aan wie de brief geadresseerd is, nu wel dood," peinsde Jack.
„Zullen we hem openmaken?"
„Als we hem posten, komt hij toch terecht bij de onbestelbare brieven," antwoordde Edgar.
Zorgvuldig maakte hij de enveloppe open. Toen hij de brief bekeek die erin zat, gluurde Jack mee over zijn schouder.
„Hij is in het Frans geschreven!" riep Edgar uit.
„Hindert niet," vond Jack. „We nemen hem mee naar huis en laten hem aan mijn vader zien. Die kan Frans lezen."
„Goed idee."
„Misschien komen we dan ook aan de weet waarom dat raam in die muur gemaakt is."
„Daar ben ik al achter gekomen," zei Edgar. „Door de postzegels. Vroeger bestond in Engeland een vensterbelasting. De regering had geld nodig, dus lieten ze de mensen belasting betalen naar het aantal vensters in hun huis. Sommige mensen spijkerden de ramen dicht, die zij niet gebruikten, om minder geld te hoeven betalen."
„Een handige manier om de belasting te ontduiken," lachte Jack.
„Laten we naar huis gaan. Het is al laat."
In hun opwinding hadden de jongens niet gemerkt dat de storm was gaan liggen. Toen zij buiten kwamen, zagen zij nog net de laatste, roodgouden stralen van de ondergaande zon.
„Ai!" zei Jack. „We komen te laat aan tafel."
Snel sprongen de jongens op hun fietsen. Het trommeltje bleef vergeten op de grond staan.
Toen Jack en Edgar thuiskwamen, waren hun ouders al half klaar met eten.
„Zo, zijn jullie daar eindelijk," begon meneer Abbott, toen de jongens op hun plaatsen gleden. „Jullie zijn een uur te laat. Waren jullie verdwaald?"
„Nee, het begon opeens te stromen van de regen en toen hebben we geschuild in dat oude, onbewoonde huis aan de Oxfordweg," legde Edgar rustig uit. „Maar het heeft niet langer dan een half uur geregend," wierp meneer Abbott tegen.
„Nou, toen we bij het huis kwamen, waren we kletsnat. Wij hebben er een vuur gemaakt," viel Jack zijn vriend bij.
„Hoe kwamen jullie dan aan hout?"
„Van de muur gehaald," zei Jack.
„We hebben je betere manieren geleerd, jongen," berispte meneer Abbott. „Jullie hebben dus spullen van een ander vernield."
Mevrouw Grey kwam tussenbeide. „Ik ken het huis, meneer Abbott. Het is helemaal vervallen. Zo erg is het niet. Ik geloof zelfs dat het van niemand is. De mensen zeiden altijd dat het er spookte."
„Vertel het hele verhaal maar 'ns," drong meneer Abbott aan. „Ik ben benieuwd."
„Dit is alles," antwoordde Jack. „Alleen, toen we de planken weggehaald hadden, vonden we een brief tussen het raam dat in de muur verborgen was."
Mevrouw Abbott knipoogde. „Dat klinkt 'n tikkeltje onwaarschijnlijk..."
„Hebben jullie de brief?" vroeg meneer Abbott.
Edgar gaf hem. Meneer Abbott opende de enveloppe en bekeek het document aandachtig. „In het Frans," merkte hij op. „Ja, vader. Wij hoopten dat u hem voor ons wilde vertalen," zei Jack. „Vooruit dan maar." Meneer Abbott was kennelijk nieuwsgierig. „Als jullie nu afeten, zal ik proberen eruit wijs te worden."
Terwijl de jongens hun appeltaart naar binnen slokten, verdiepte meneer Abbott zich in de brief en raadpleegde van tijd tot tijd zijn Franse woordenboek. Tenslotte zei hij: „Dit fraaie handschrift maakt het er niet gemakkelijker op, maar wat ik ervan kan ontcijferen, is het volgende:
4 februari, 1848. Aan de Koninklijke Hoogheid, de Koningin:
Ik vraag u vergiffenis. In mijn belangrijkste opdracht heb ik gefaald, afschuwelijk gefaald. De aan mij toevertrouwde koninklijke juwelen zijn veilig. Maar ik vrees dat ik niet lang genoeg zal leven om ze u te bezorgen. Sinds ik uit Le Havre vertrokken ben, volgen spionnen van Louis Napoleon mij als bloedhonden. In mijn wanhoop ben ik naar een oud huis buiten Lon-

den gegaan, dat eens aan mijn moeders familie behoorde. Ik had nauwelijks de tijd om de juwelen hier in huis te verbergen, want Napoleons mannen zaten mij op de hielen. Zij kunnen ieder ogenblik binnenkomen om mij te doden.
In de mij overblijvende tijd heb ik nog één belangrijke taak: deze brief te posten zonder dat zij het merken. In de brief vindt u aanwijzingen om de juwelen te achterhalen en mijn mislukking goed te maken. Het huis wordt niet bewoond en is in de omgeving bekend als het oude Thomas Huis. Het staat in de buitenwijken van Hayes End, aan het eind van de Oxfordweg. Uw trouwe dienaar, Gene Renie."

Meneer Abbott stond op en ging naar de huiskamer. Even later kwam hij terug met een dik boek.
„De koningin aan wie de brief gericht is, moet Maria Amelia zijn, de echtgenote van Louis Philippe," zei hij. „Hij deed in februari van het jaar 1848 afstand van de Franse troon en vluchtte naar Engeland." Hij bladerde zoekend door het boek.
„Luister 'ns even: „Koning Louis Philippe en zijn echtgenote konden nauwelijks ontsnappen door de achterpoort van het paleis. Zij gingen naar Honfleur, waar zij zich schuil hielden in een klein landhuisje. Als mevrouw en meneer Smith werden zij later Engeland binnengesmokkeld. Het echtpaar woonde in Claremont, waar Louis Philippe in 1850 stierf. Het koninklijke paar was arm en leefde van de gastvrijheid die Koningin Victoria hun verleende. Tijdens hun vlucht ging een onbetrouwbare boodschapper er met hun familiefortuin vandoor."
„Geen wonder dat het in dat oude huis spookt," zei mevrouw Grey meewarig. „Als ik die geest was, zou ik ook van streek zijn, als iedereen mij beschouwde als een gewone dief, terwijl ik zo trouw geweest was."
„Hoe zou die brief tussen dat verborgen raam gekomen zijn?" vroeg Jack.
„Het huis was een familiebezit van de boodschapper. Waarschijnlijk wist hij dat het raam er was," meende meneer Abbott, „en toen Napoleons mannen kwamen liet hij hem natuurlijk tussen het raam glijden. Anders zouden zij de brief gevonden hebben."
„Vader, u heeft de aanwijzingen om de schat te achterhalen nog niet vertaald," herinnerde Jack hem.
Meneer Abbott begon de tweede bladzijde van de brief te bestuderen. Hij schudde zijn hoofd. „Dit is geen Frans," zei hij, „en ook geen andere taal die ik ken. Het moet een of ander geheimschrift zijn."
Edgar en Jack keken teleurgesteld.
„Wat doen we nu?", vroeg Jack.
„Het geheimschrift ontcijferen natuurlijk," antwoordde meneer Abbott vastbesloten.
Maar dat was moeilijker dan zij verwacht hadden. Samen met meneer Abbott werkten de jongens er die hele avond aan. De volgende dag probeerden zij het zelf nog eens en die avond bestudeerden vader en de twee jongens de geheimzinnige brief nogmaals. Toen de klok tenslotte twaalf uur sloeg, moest meneer Abbott bekennen dat hij voor een raadsel stond.
„We hebben iemand nodig die goed geheimschriften kan ontcijferen," zei hij somber.
„Die **wat** goed kan?" vroeg Jack.
„Geheimschriften ontcijferen," herhaalde zijn vader. „Iemand die met geheime berichten ontcijferen zijn brood verdient. Ja, natuurlijk! We zetten een kleine advertentie in de krant! Daar komt vast wel iemand op af."
De advertentie die de volgende middag in de krant stond, luidde:
Gevraagd, iemand die ervaring heeft in het ontcijferen van geheimschriften. Telefoon: Haymarket 5-7903.

„Nou," zuchtte Jack toen hij het las, „we zullen maar rustig afwachten."
En dat deden zij, bijna drie dagen. Toen zij op de avond van de derde dag aan tafel zaten, ging de telefoon.
„Ik luister wel even," zei meneer Abbott. „Misschien hebben we beet." Hij stond op van tafel en ging naar de hal, op de voet gevolgd door mevrouw Abbott, mevrouw Grey, Edgar en Jack.
„Vanavond, goed... om een uur of acht," zei meneer Abbott. „Weet u waar u moet zijn?... Juist, ja. Tot straks dan..."
Hij legde de hoorn op de haak en keek de anderen aan. „We hebben er een gestrikt," lachte hij.
Maar mevrouw Abbott twijfelde. „Als het werkelijk om een schat gaat, is het dan wel verstandig een wildvreemde in vertrouwen te nemen?"
„Wat moeten we anders? Maar we laten hem alleen het geheimschrift zien. Daar kan hij toch niets uit opmaken."
Precies om acht uur werd er gebeld. Mevrouw Grey liet de vreemdeling in de huiskamer. Toen Edgar hem zag binnenkomen, bekroop hem een vaag gevoel van onrust. Waardoor leek de man iets onbetrouwbaars, iets dreigends te hebben? Of speelde Edgars al te levendige verbeelding hem parten?
De man stelde zich voor als Haynes en zei dat hij tijdens de oorlog bij de Inlichtingendienst van de Amerikanen was geweest. Hij liet papieren zien waaruit bleek dat hij in de oorlog het geheimschrift van de Duitse Onderzeebootdienst had helpen ontcijferen.
„Ik heb nu een drukkerij in Londen," legde hij uit. „Met geheimschriften ontcijferen wordt in vredestijd niet veel verdiend."
Meneer Abbott scheen tevreden. „Wat denken jullie ervan?" vroeg hij de jongens. „Zullen we meneer Haynes aannemen?"
Terwijl meneer Abbott met Haynes overeenkwam hoeveel geld hij ervoor zou krijgen, nam Edgar de vreemdeling nauwkeurig op. Het was een lange man met een onderkin, rossig haar en een rood snorretje. Vooral zijn neus was opvallend; groot, maar fraai van vorm.
„Natuurlijk verwachtten wij volledige geheimhouding over de inhoud," ging meneer Abbott door. „We wilden graag dat u er hier aan werkte."
Meneer Haynes haalde de spullen die hij nodig had, uit zijn auto: een reusachtig bord met verschuifbare streepjes en verscheidene boeken. Mevrouw Grey maakte een tafel in de huiskamer vrij en Haynes begon.
Twee dagen later, 's avonds, was Haynes klaar. Hij keek trots toe toen meneer Abbott en de jongens elkaar verdrongen om de boodschap, die hij had ontcijferd, te bestuderen.
„Sleutel tussen verborgen raam, noordkant, grote kamer, vloer openbreken," las meneer Abbott hardop. „Haal houten pin uit zijkant van vijfde trede van onderaf. Verschuif trede, maak hangslot met sleutel open. Schuif ijzeren staaf terug om steen midden boven open haard los te halen. Haal steen weg om schuilplaats te openen."
Voor de eerste keer verraadde meneer Haynes zijn belangstelling.
„De een of andere schat?" waagde hij.
„Dat zou ik zeggen!" flapte Jack eruit. Meteen beet hij op zijn lip. „Ik weet zeker dat meneer Haynes ons geheim bewaart," stelde meneer Abbott hem gerust.
„Natuurlijk, natuurlijk," zei Haynes. Even later, toen het geluid van Haynes' auto was weggestorven, bespraken de Greys en de Abbotts opgewonden de zojuist ontcijferde aanwijzingen.
„Oei, vader, ik geloof dat ik me lelijk versproken heb," zei Jack.
„Ik zou me daar maar geen zorgen over maken," suste zijn vader hem weer. „Meneer Haynes lijkt mij wel betrouwbaar. En zelfs al is hij het niet, dan weet hij toch nog niet welk huis het is. Dat stond in het eerste deel van de brief."
„Ik moet steeds maar aan die sleutel denken," begon Edgar.
„Waarom hebben we die niet gezien toen we de brief vonden?"
„Misschien is er nòg een raam."
„Dan moet het in ieder geval in dezelfde muur zijn," meende Edgar.
„Het is aan de noordkant. Maar ik geloof niet dat er ruimte is voor twee ramen."
„Misschien vinden we hem als we de andere planken weghalen," zei Jack. Peinzend keek hij naar zijn vader en dacht erover hoe hij het 't beste kon vragen.
„Je hoeft niets te zeggen. Ik weet al wat je me wilt vragen!" lachte meneer Abbott. „Ja, jullie mogen er morgen heen gaan om te kijken. Maar wees voorzichtig. Niemand mag iets in de gaten krijgen."
Hij zuchtte. „Ik wou dat ik met jullie mee kon gaan, maar ik heb morgenochtend een belangrijke afspraak."
De volgende ochtend braken Edgar en Jack het record voor vroeg opstaan. Toen mevrouw en meneer Abbott aan het ontbijt verschenen, was mevrouw Grey druk in de weer om de jongens de deur uit te helpen.
„Ik kan jullie etenstrommeltje nergens vinden," zei ze.
De jongens dachten diep na. „O, dat hebben we vast in het oude huis laten staan," meende Jack. „We hebben een paar broodjes gegeten toen we het vuur aangelegd hadden. Het staat daar natuurlijk nog op de grond."
„Dan zal ik jullie lunch wel inpakken," zei mevrouw Grey, „maar vergeet vandaag niet het trommeltje mee naar huis te nemen."
De jongens beloofden het en vlogen de deur uit.
Een paar seconden daarna zaten ze op hun fietsen en ze waren zo opgewonden bij het vooruitzicht van de schat die zij zouden gaan zoeken, dat zij geen erg hadden in de kleine auto die vlak bij het huis van de Greys geparkeerd stond. Aan het stuur zat een kleine, mollige man met een gebogen neus en een klein snorretje. Naast hem zat... Haynes!

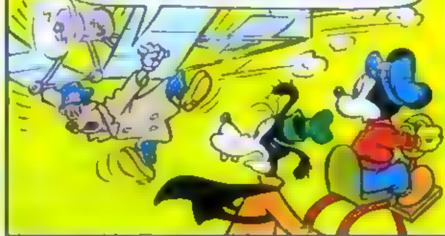
WORDT VERVOLGD

Mickey en Goofy

Mickey en Goofy doen mee aan een wedstrijd voor oude vliegtuigen. De plaatselijke bank laat de deelnemers een zak goud ophalen. Ook Boris Boef is met een ballon opgestegen. In de strijd van Mickey en Goofy met „liftende" vogels, is hun vliegtuig van vorm veranderd ...

ROB ROY

Tydens een verbitterd gevecht tussen de Engelsen en de Schotten van de clan MacGregor wordt Lady Glengyll, de moeder van de Schotse leider Rob Roy MacGregor, dodelyk getroffen. De begrafenisplechtigheid wordt verstoord door de komst van de Engelsen ...

EN EVEN LATER KOMT KILLEARN ZELF TE VOORSCHIJN...
HIER BEN IK, KILLEARN! WAT WIL JE, VREDE OF OORLOG?

HIER IS MIJN ANTWOORD, MACGREGOR!
BENG

MISSCHIEN HEB JE NU GENOEG, ROB! WAT ZAL HET ZIJN?
OORLOG!

DE VOLGENDE DAG IN LONDEN, AAN HET HOF VAN GEORGE I ...
IK HOORDE NET DAT ER TROEPEN NAAR HET NOORDEN WORDEN GEZONDEN! MAJESTEIT, IK SMEEK U HEN TERUG TE TREKKEN. LAAT MIJ ERHEEN GAAN, ONGEWAPEND. IK KOM TERUG MET ROB MACGREGOR!
BELACHELIJK! ER IS MAAR EEN MANIER OM HEM...

ZWIJG, HEER MONTROSE! UW ONEERBIEDIGHEID JEGENS EEN DODE IS MIJ BEKEND! NAAR ZO IEMAND LUISTER IK NIET!

HEER ARGYLL, IK GEEF U VERLOF UW PLAN UIT TE VOEREN!
DANK U, MAJESTEIT!

EN TERWIJL ARGYLL ZICH NAAR HET NOORDEN SPOEDT...
DOE DAT NIET, ROB!
VERSPIL GEEN WOORDEN! NIEMAND KAN MIJ ER VAN WEERHOUDEN DIE MOORDENAARS UIT DE HOOGLANDEN TE SCHIETEN!

VAL AAN!
BOEM!

EN WEER KLINKT DE MACGREGOR STRIJDKREET...
ARD CHOILE, MACGREGOR!

ER WORDT HEVIG GEVOCHTEN... EN ALS DE MANNEN VAN DE CLAN AAN DE WINNENDE HAND ZIJN...

... DRIJFT ROB KILLEARN IN HET NAUW...
VOORUIT, MACGREGOR! IK HEB BELOOFD DAT IK JE ZOU DODEN!

DIT WORDT JOUW DOOD, KILLEARN!

EVEN LATER KOMT ARGYLL AAN UIT LONDEN...
JE HEBT JEZELF EN MIJ VOOR GEK GEZET MACGREGOR!

DE KONING WIL VREDE MET JE SLUITEN, MAAR DEZE OPENLIJKE OORLOGSDAAD VERGEEFT HIJ JE NIET!
WIJ ZULLEN HET FORT TEGEN AL UW KONINGEN VERDEDIGEN!

ALS JE DAT PROBEERT KOM IK TERUG MET EEN LEGER EN NEEM 'T ZELF VAN JE!

ALS DE HERTOG WEGGAAT...
LAAT HIJ MET Z'N LEGER KOMEN! WIJ ZIJN NIET BANG!
OH, WAT ZIJN JULLIE DAPPER! ALS DE ENGELSE LEGERS DE HOOGLANDEN BESTOKEN, ZULLEN JULLIE ALS HELDEN STERVEN. TOT DE LAATSTE MAN!

MAAR DAN ZAL DE CLAN MACGREGOR ALLEEN NOG UIT VROUWEN EN KINDEREN BESTAAN! EENS DACHT IK DAT JE EEN GROOT MAN WAS, ROBERT MACGREGOR! IK HEB NU GEEN ACHTING MEER VOOR JE!

LET ER NIET OP, ROB. VROUWEN ZIEN ONS ALTIJD AL DOOD EN BEGRAVEN, NOG VÓÓR WE HEBBEN GEVOCHTEN!
JA, MAAR ZE SPREEKT VERSTANDIGE TAAL, HUGH! ZIJ HEEFT GELIJK!

EEN PAAR DAGEN LATER IN LONDON...
UW PLAN IS DUS MISLUKT, HEER ARGYLL?
JA, SIRE! MACGREGOR WEIGERT TE KOMEN! HIJ HEEFT ZELFS INVERSNAID BEZET EN HIJ ZEGT DAT HIJ HET WIL HOUDEN!

BIJ HET HOREN VAN KLAGENDE DOEDELZAKKEN GAAN DE KONING EN ZIJN GEZELSCHAP NAAR HET RAAM...
LIEVE HELP! WIE IS DAT?
ROB ROY MACGREGOR, MAJESTEIT!

ENKELE OGENBLIKKEN DAARNA...
IK BEN NAAR U GEKOMEN, MAJESTEIT, OMDAT U DE HERTOG VAN ARGYLL NAAR MIJ ZOND! IK VRAAG MAAR ÉÉN GUNST...

IK VERZOEK U AMNESTIE AAN MIJN CLAN TE VERLENEN! MIJZELF KUNT U STRAFFEN!
MET WELKE STRAF? IK HOOR DAT JE MIJN SOLDATEN HEBT VERSLAGEN EN MIJN FORT VEROVERD!

EN U BRENGT SCHANDE OVER MIJN CLAN EN NEEMT MIJ MIJN NAAM AF!

WAT EEN ONBESCHAAMDHEID! SIRE, LAAT MIJ HEM...
WACHT, HEER MONTROSE! DE KONING VREEST GEEN VRIJPOSTIGE VIJAND. WÈL EEN ZELFZUCHTIGE "VRIEND"!

IK GEEF JE JE ZWAARD EN JE NAAM TERUG, ROB ROY MACGREGOR! JE BENT EEN GROTE SCHELM!
EN U BENT EEN GROOT VORST, SIRE!

EN ZO KEERT ROB ROY IN VREDE TERUG NAAR ZIJN GLEN EN...NAAR ZIJN GELIEFDE!

DE LIRES VAN SIGNOR MORATTI

UIT briefjes (o.a. van H. N. Gotthjalpsen in Deventer) en uit vragen die me zo weleens gesteld worden, is me gebleken dat de belangstelling voor de beroemde voetbalclubs van onze dagen groot is. Maar het is me tevens duidelijk geworden dat de meeste mensen, groot of klein, er geen flauw idee van hebben dat er hier van clubs, zoals wij die in ons land kennen, in het geheel geen sprake meer is. Laten we nu eens naar de Italiaanse topploegen kijken, naar Internazionale en Milaan. Dacht je dat een Italiaans jongetje kon zeggen: „Ik word lid van Inter?" Ben je mal. Zulke clubs willen alleen maar sterren hebben en die kopen ze gewoon, onverschillig wat ervoor gevraagd wordt. Je kunt het vergelijken met de Amerikaanse filmindustrie. Een meneer wil daar een film maken over... nou goed, over de Egyptische koningin Cleopatra. Dan denkt-ie: „Naar welke mevrouw of juffrouw zouden de mensen nou bij massa's komen kijken? Naar mevrouw Taylor? Goed, dan speelt mevrouw Taylor de rol van Cleopatra. Wat 't kost kan me niet schelen." En daar komt mevrouw Taylor aangehuppeld en ze zegt: „Dat kost u zoveel miljoen." „Geen bezwaar," zegt de baas, „komt u morgenochtend om negen uur maar in uw werkplunje, dan kunnen we meteen beginnen."

Zulke bazen zijn er ook bij de beroemde voetbalclubs. Neem Inter maar weer. Inter heeft zo'n griezelige collectie voetbalsterren kunnen kopen dank zij de steenrijke meneer Angelo Moratti, een industrieel, nee, een GROOT-INDUSTRIEEL, iemand met fabrieken. Meneer Moratti heeft meer geld dan je in een mensenleeftijd zou kunnen tellen, zó verschrikkelijk veel, dat hij op een bepaald ogenblik helemaal niet meer wist wat hij er nu nog mee zou kunnen doen. Da's vervelend hoor, als je met je geld geen raad meer weet. Enfin, op een dag werd hij warm gemaakt voor Inter. Ze zeiden tegen 'm: „Dat is nou 'ns een leuke liefhebberij voor u. Als u er een paar centen voor over hebt, mag u met Inter spelen. Dan gaan we, van uw geld, overal de beste spelers en de beste trainers kopen, dan maken we Internazionale verschrikkelijk sterk en dan wordt **uw** club kampioen. Lijkt u dat een aantrekkelijke hobby of niet?" Signor Moratti vond 't wel wat en zorgde voor de nodige geldmiddelen. Dat het om **miljoenen** ging, deed 'm niks, want hij hield toch altijd meer over dan hij uitgaf. Zulke mensen heb je nu eenmaal. Ach, je moet er zin in hebben en je moet van je centen af kunnen. Inter heeft in ieder geval wat bereikt, maar Moratti heeft er dan ook wel iets voor neer moeten tellen, want Suarez, de geweldige aanvaller, en Helenio Herrera, een van de kostbaarste èn brutaalste trainers ter wereld, komen niet voor drie stuiver. Zulke mensen kosten kapitalen, waarvoor je eigenlijk scholen zou moeten bouwen en zwembaden en ziekenhuizen, en het afschuwelijke is dat dat nog zou kùnnen ook: zóveel geld wordt er aan dergelijke mensen besteed door iemand die zwemt in zijn lires. Eerlijk, ik vind 't zonde en beslist niet gezond.

En dacht je nou dat die voetballers een heerlijk leven hadden? Ja? Nou, dat is dan een vergissing. Kijk 'ns, als iemand voor een stervoetballer een of twee miljoen gulden neertelt (wat in alle kranten van de wereld breed wordt uitgemeten en bij de supporters grote verwachtingen wekt), dan wil hij er iets voor terugzien in de vorm van doelpunten of andere waardevolle acties. Dan wil hij ook dat zo'n voetballer alles, maar dan ook àlles doet om in vorm te blijven en alles nalaat wat de vorm zou kunnen schaden. En waar draait dat op uit? Jimmy Greaves, de doelpuntenmaker van Tottenham Hotspur (de „Spurs") heeft er een boekje over open gedaan. Een echt boekje, dat in het Engels heet „A funny thing happened on my way to Spurs", wat je zou kunnen vertalen met „Er gebeurde me iets grappigs op weg naar de Spurs". Grappig? 't Lijkt er weinig op. Ze hebben het Greaves in Italië verschrikkelijk kwalijk genomen dat hij geschreven heeft dat hij bij Milaan een gevangene was; maar ik ben bereid dat te geloven, want ik heb het ook van anderen gehoord. De club (dat wil zeggen: de manager of de trainer) bepaalt wanneer de speler vrij is en wat hij mag eten en drinken. Pas als de club het goed vindt, mag een speler die getrouwd is, bij z'n vrouw en kinderen zijn. Verder, zo vertelt Greaves, wordt hij in trainingskampen en hotels opgesloten gehouden, steeds maar in hetzelfde gezelschap, steeds maar met zijn collega's. En als er niet goed gespeeld wordt, vallen er boetes, want de club en de mensen willen waar voor hun geld. Vind je 't leuk? Nee, hè? En zie je dat dit wel heel andere clubs zijn dan die wij kennen? Ze kunnen vaak prachtig spelen, maar zou er hier iemand willen ruilen? Nee, voor ons geen meneer Moratti. Laat-ie, met al z'n geld, maar rustig in Italië blijven.

TECHNISCHE GEGEVENS MACCHI M.B.326:

Afmetingen: spanwijdte 10,04 m, lengte 10,66 m, hoogte 3,46 m.
Gewichten: leeg 2237 kg, vlieggewicht 3320 kg.
Motortype: een Viper straalmotor, stuwkracht 1135 kg.
Prestaties: max. snelheid 806 km/u, vliegduur 2 uur 5 min., vliegbereik 1110 km.

NIEUWE STRAALTRAINERS VOOR ALITALIA

DOOR HUGO HOOFTMAN

EEN bekende Italiaanse straaltrainer is de Macchi M.B.326, oorspronkelijk een militaire straaltrainer, die dan ook door de Italiaanse luchtmacht is aangeschaft. Nu kun je in Italië echter ook vier van deze straaltrainers zien met het opschrift ALITALIA, de naam van de nationale Italiaanse luchtvaartmaatschappij. De Italianen gebruiken deze straaltrainer dus ook om hun verkeersvliegers op te leiden. Het prototype van de M.B.326 vloog al op 10 december 1957. De toestellen hebben Engelse straalmotoren van het type Bristol Siddeley Viper, die in Italië door Piaggio in licentie worden nagebouwd. De Italiaanse luchtmacht heeft al 100 M.B.326's in gebruik. Een nieuwe uitvoering is de M.B.326C, die in een langere rompneus speciale radar heeft en dienst kan doen om de Starfightervliegers van de Italiaanse luchtmacht vertrouwd te maken met de Starfighter-radar. Op de Parijse Luchtvaartsalon was een oranje gespoten M.B.326 met civiele registratie te zien. De vier toestellen van Alitalia hebben blauwwit gestreepte neuzen, net als de verkeersmachines van die maatschappij. Bij de militaire straaltrainer kunnen twee mitrailleurs van 7,7 mm worden ingebouwd, terwijl lichte bommen of raketten kunnen worden meegevoerd om mee te oefenen. Aan de vleugeltips zijn brandstoftanks aangebracht. Zoals bekend leidt de KLM niet haar eigen verkeersvliegers op, wat Alitalia wel doet. In ons land gebeurt dit op de Rijksluchtvaartschool op Eelde; vandaar dat er in ons land geen straaltrainers in KLM-kleuren rondvliegen. De Rijksluchtvaartschool gebruikt zeven Franse Morane-Saulnier Paris straaltrainers, waarop de Nederlandse verkeersvliegers het straalvliegen leren. In die Paris zitten instructeur en leerling naast elkaar, in de Italiaanse M.B.326 zijn zij achter elkaar geplaatst. Onlangs demonstreerde een M.B.326 in Nigeria, waar men een luchtmacht wil gaan opbouwen. Nederlandse vliegers van Schreiner Aero Contractors of Nigeria hebben toen de M.B.326 straaltrainer gevlogen en zij waren er enthousiast over. „Door even met je duim tegen de stuurknuppel te drukken breng je de kist al in 'n roll," zeiden ze.

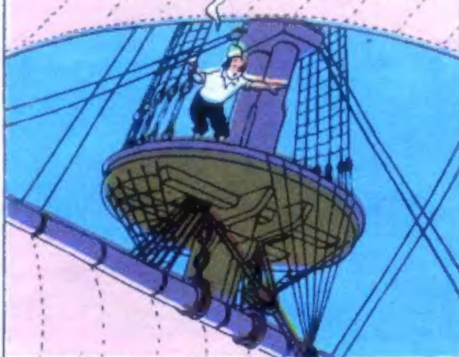
KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Na de inbraak in zijn kamer komt Kuifje bij kapitein Haddock met een document dat hij gevonden heeft. De kapitein vertelt hem de geschiedenis van de Eenhoorn, het schip van zijn voorvader.

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

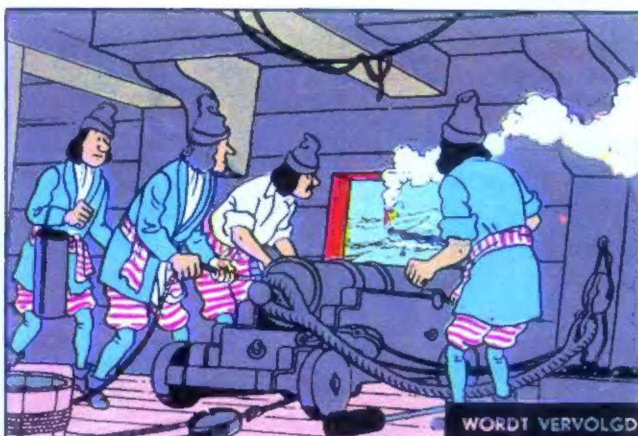

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen f 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21).
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

